

□ □ □ □ □ **Ortodocșii prăznuiesc, duminică, Floriile sau Duminica Stâlpărilor, cea mai importantă sărbătoare care vestește Paștele, comemorând intrarea lui Iisus în Ierusalim și sărbătorindu-i, totodată, pe cei cu nume de flori.**

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Sărbătoarea intrării Domnului în Ierusalim a fost suprapusă peste cea a zeiței romane a florilor, Flora, de unde și denumirea populară pe care a primit-o. Astfel, pe lângă sărbătoarea creștină a intrării Mântuitorului în Ierusalim au apărut și nenumărate obiceiuri și tradiții, atât în mediul rural, cât și în cel urban, cele mai multe de sorginte păgână.

De exemplu, de Florii se obișnuiește să se facă "de ursită", astfel că fetele aflau, prin diverse procedee, dacă se vor căsători sau nu în acel an. Tot de Florii, măștișorul purtat până în această zi se pune pe ramurile unui pom înflorit sau pe un măceș, iar zestrea se scoate din casă pentru aerisire.

Înainte de sărbătorii, fetele nemăritate din Banat și Transilvania obișnuiesc să pună o oglindă și o cămașă curată sub un păr altoit. După răsăritul soarelui, aceste obiecte sunt folosite în farmece pentru noroc în dragoste și sănătate.

De asemenea, la miezul nopții se fierbe busuioc în apă, iar dimineața fetele se spală pe cap cu această fierătură, ca să le crească părul frumos și strălucitor. Ce rămâne se toarna la rădăcina unui păr, în speranța că băieții se vor uita după ele, ca după un copac înflorit.

În popor se mai spune că cine îndrăznește să se spele pe cap în ziua de Florii fără apă descântată și sfințită riscă să albească.

La toate popoarele creștine pot fi întâlnite diferite obiceiuri, unele chiar similare celor de la noi, majoritatea având în prim-plan palmierul sau salcia. Aceste tradiții nu au nimic în comun cu spiritul creștinesc al praznicului Intrării Mântuitorului în Ierusalim.

Creștinii prăznuiesc Intrarea Mântuitorului în Ierusalim participând la Sfânta Liturghie, împodobind cu ramuri de salcie sfințită icoanele, ușile și ferestrele gospodăriilor lor și păstrând rânduiala postului. Aceste ramuri sfințite se păstrează peste an, fiind folosite cu credință la tămăduirea diferitelor boli. Oamenii obișnuiesc și să înfigă aceste ramuri în straturile proaspăt semănate, să le pună în hrana animalelor sau să le așeze pe morminte. Ramurile verzi simbolizează castitatea, dar și renașterea vegetației, amintind totodată de ramurile cu care a fost întâmpinat Iisus la intrarea în Ierusalim, în această zi.

În sâmbăta dinaintea Floriilor, femeile din unele zone ale țării aduc ofrandă de pomenire a morților împărțind plăcinte de post. Tot în sâmbăta Floriilor se mai făcea un ceremonial complex numit Lazărița, după modelul colindelor, la care participau doar fetele. Una dintre fete, numită "Lazărița", se îmbraca în mireasă și colinda, împreună cu celelalte, în fața ferestrelor caselor unde erau primite. Lazărița se plimba cu pași domoli, înainte și înapoi, în cercul format de colindătoarele care povestesc, pe o melodie simplă, drama lui Lazar sau "Lazărca": plecarea lui Lazăr de acasă cu oile, urcarea în copac pentru a da animalelor frunză, moartea neașteptată prin căderea din copac, căutarea și găsirea trupului neînsuflețit de către surioarele lui, aducerea acasă, scăldatul ritual în lapte dulce, îmbrăcarea mortului cu frunze de nuc și aruncarea scaldei mortului pe sub nuci.

În trecut, ramura de salcie sfințită era folosită și în scopuri terapeutice. Oamenii înghițeau mătisoare de pe ramura de salcie pentru a fi feriți de diferite boli, iar bătrânele se încingeau cu salcia ca să nu le mai doară șalele.

De asemenea, exista și obiceiul ca părinții îi lovească pe copii cu nuielușa de salcie când veneau de la biserică, pentru a crește sănătoși și înțelepți.

De Florii, arabii aprind candelă, împodobite cu flori, pe care le pun printre frunze de palmier, iar

grecii împletesc cruci din tulpini. La popoarele slave este obiceiul ca cei apropiați să își dăruiască ramuri de salcie în această zi.

** sursa :MEDIAFAX